

شبهه‌های کارونه بی

ناول

لیکوال: محمد نعیم وردگ

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

ليکوال: محمد نعيم وردگ

برېښنالیک: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه (فېسبوک): نعيم جان بوډا

آنلاین چارې: انجنير صفت الله (فضلي)

د ليکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

ناول

د جمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زيارت ته تللم؛ کور ته مو لنډه دي، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم د جمعې ورځ وه، تر کرکې مې وروکتل، په زيارت کې او زيارت ته څېرمه سمه گڼه گڼه وه، زانگوگانې پکې گډېدې، د ماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جگ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زيارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترگې وپولې، نور مستقيم لارم په پورتنۍ سپاچه (برنده) مې د شمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه يې هوار کړي و، ديگونه (پخلي) يې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبايل راويستلو يو ملگري ته مې زنگ وکړ؛ له بدمرغه مبايل يې بند و، کني زړه مې و، چې را ويې غواړم، يوه هندوانه، مندوانه به موږ هم وخورو؛ خو دا چې

تنها پاتي شوم، خو دقيقي نور هم ناست وم،
 بلاخپره زړه مي تنگ شو، راپاخېدم، له دوه، دريو
 سپاچو رابنکته شوم؛ په څلورمه ديوه گلدان
 ترڅنگ، دپيپسي دبوټلو او بسکوټو دکاغذونو
 مينځ کې يو غټ سامسونگ گلکسي مبايل پروت
 و، زر پرې ورتيټ شوم ديو بسکوټ دکاغذ سره
 جوغت مي راپورته کړو، د اوږې د دسمال سره مي
 پېچلي لاس کې غلي ونيولو نور مي ونه کتلو چې
 روغ يې که خراب وپرېدم څوک دعوه پرې راونکړي،
 مستقيم ورسره راروان شوم دزيارت له گڼې گونې را
 ووتلم، بهر دهديري منځ کې چې زمونږ دکور لار
 همداسې پکې راتېره وه، غلي، غلي مي لږ، لږ
 وکتلو منځنۍ بټنه مي يې کليک کړه صفحه يې
 روښان شوه، خو په داخل کې يې دنورې لاسوهنې
 لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مي يې صفحه خاموش
 کړه، نور مي نو کرار دا دبغل جيب کې ورخوشي

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مابیل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامنډلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راوړسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو بنایسته زلمي تصویر رامنځ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لابله خوشحالي شوه، پسې پیام پانې ته لارم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لابله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخورېږي، یا بل

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پانې راووتلم؛ چې کتل مې فیسبوک هم خلاص ترې پاتې وو، دیتا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چک کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مامل انسان بنکارې دو، واقعاً وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لږ لږ دا خبره وگرځېده: چې مایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنی مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فیسبوک راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویډیوګانې، دوه، درئ یې د عبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننگر هاري، هغه میهنی ویډیو پکې وه چې

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست..... اي بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوشې هم راووتلم د عکسونو پوشه مې راوسپړله، زرگونو عکسونه پکې و، ډېری يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي ينفورم کې اخيستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملگرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توگه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ بنو بنو منظيرو؛ گلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوشه کې ځانته تقريباً دپوې پنځه ويشت، دپرش، کلنې بنځې شپږ، او ه عکسونه و؛ څلور يې په يوازي ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو بېرسری سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی،

بل کي ولاړ دي، او همداسې دريم کي يو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې مور به يې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبايل صاحب وي، ځکه چې يو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخيستل شوي عکسونه و، بل خوا د فسيبوک په بگرونډ، لمړي نمايش کي يې هم دري څلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبايل مې هر اړخيزه چک کړو، ددې سربېره چې بنه نوی، اصیل او قيمتي سيټ دی، لکه څنگه مې چې مخکې يادونه کړې، دکرېدو، انټریت، هم ډک دی، د (۶۲ جی بی) حافظې له پاسه؛ يو (۸ جی بی) میمري کارډ يې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادي ته واچولو، دده فسيبوک مې هم بېخي پکې بند نکړو، خپله ايډي مې په بل فسيبوک افشن کي خلاصه کړه، خو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې يو نوي نوي داسې څه پکې ليدل، چې روح ته

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هڅولم تر څو يې
مبايل واپس خپل صاحب ته تسليم کړم، خو خير په
همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر
دې دمه هيچا زنگ پسې ونکړو، نور دا فکر هم
راته پيدا شو؛ چې صاحب يې، ولې زنگ نه پسې
وهي؟ مړ نه وي، تصويرونو؛ او فسبوکي افکاروته
په کتو يې دمرگ لايق خو نه دی، خداى ج دې نه
کړي.

لنډه دا چې مياشت تېره شوه لايې هم چا پوښتنه
ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنگه
وي، بايد ددې سړي معلومات وکړم؛ که ژوندی
وي، مبايل به يې ورته تسليم کړم؛ په همدې نيت
گوشی کې دشمارو په لټه شوم؛ يوازې دوې شمارې
پکې ثبت وې، يوه مې ونيوله خاموش وه؛ بله مې
ونيوه دې هم زنگ نه تېرو.

فسيبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد فسيبوكي ملگرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس ووپرېدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسيبوك ايډي کليک کړه، له راخلاصيدو سره سم کړنگ؛ کړنگ شو، دوه درې مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلی ليکلي و:

(- يونس جانه! تاخو هېڅ ونه وېل؟)

د سياري له آدرسه را استول شوې دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې کتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمرې يې له مياشتني زيات وخت وتلی و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستی

و، د دوہم بیا (۱۵) ورخے وتلے وی دا نو بیا بی
لوستو پاتے وو.

پہ لمری مسیج کھی یی لیکلی وو:

- یونس جانہ سلام!

تر هر شه مخکھی هیله ده، کامل صحت، او روحی
سکن ولری.

پس له سلامه باور وکره کالونه کپری غوارم دا خبره
درته وکره، خو بدبختانه له یوی خوا پینتنی حیا
اجازه نه راکوله جرات می نه شوای کولی، له بلې
خوا داسی الفاظ نه و، او نه می اوس پیدا کری چې
اکل ستاسره له سرشاره لبونی مینی می، شه ناخه
خو دهر ذربان سره تاپسی د زره ناره می درباندي
اورولې وای.

تر خو تاسره ترلو نړۍ، نړۍ رنگینو هیلو یو تن
انځور خو مې درته بڼکاره کړی وای.

تر خو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رگ، رگ
لوړه تنده مې درته بنودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دريو ټکو په کارولو سره یې
مسېج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم گوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره
کړه، د دوهم مسېج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانہ بیا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترگې څلور شوې څلور اته
شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو
اوس په دې فکر یم، شاید مسېج مې دې لوستی
وي، مگر هسې خبره دې گڼلې وي، یا یې نورو

فکرو ته وړی وې، ځکه چې نن سبا، بل خصوص ددې اجتماعي رسنیو په دواړن کې دا دمینې خبره دچل ول مکاری، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله گرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د رښتینولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره یم، همداسې ستاسره د واقعي مینې او نورو نه دجداولي په خاطر د یو ورکې ثبوت په حیث وایم: -
زه ځکه نورې نجینې غوندې، ستا په بڼه ځوانۍ، بنایسته وپښتو، قد قامت، ملک او شتمنۍ نه یم مینه، چې ته ما تقریباً دیرلس کاله له مخه لیدلی یې هغه وخت ورکې ماشوم وې دگیرې میرې دې نوم نه و، وینسته دې بې ترتیبه غټ و، د میاشتنو خیرن بیر سر، زړې جامې دې په تن وې، یعنی دمینې درباندي راتلو هېڅ درکې نه و، همدارنگه

اوس مې دې هم له یونیم فسبوکي انخوړ پرته، نه ته لیدلی یې نه مې دې خواني لیدلي؛ نه مې دې موټر، بلدینگونه، او نه معنا راته لري، نه اړتیا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي، چې نه دې لیدلی یم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لري، څنگ امکان لري چې څوک دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

- که یاد دې وي؟ دولس دیارس کالونه له مخه چې ورکې ماشوم وي، که څه هم هغه وخت زه له تا ورکې وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه ورکې ځان چې تا له کوم غیرت، جرات، هونبیارۍ نه کار واخیستلو زما

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا يوازي ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوته درپسې ماته کړم، په همغه غيرت، جریت او هوبنياری دې مينه يم، دا ستا دميني يو ځينځير دی چې بند په بند دې پرې ترلې يم، شرنگېرې.

دوهم اوس د فسيبوک له لارې په انځورونو کې دنظامي دريشۍ په مټ له رتبې (نښان) قدرت وينم، يعنې نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملينو.

ستا دکور، ځمکو دغاصبينو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانۍ، بېکسۍ، مظلومۍ نه په استفاده يې په تا او ستا په مادياتو، معنوياتو ځناورنه حملې وهلې، دټولو په وړاندې دې دغچ اخیستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصيلي ته صد سلامم، دا په دې

وروستیو دوه، دونیمو کالو کې ستا دمینی دوهم
غشی دی، چې پورې ورې رانه وتی.

خلاصه په ټوله معنا دې له معنویته، متشره، یم،
لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غوندي مې دخنګ ته زړه درکېږي، هیله،
هیله، هیله کوم ناهیلې مې نکړې.

(په درنښت، د خواب په امید.)

مسېج همدومره و، لکه مخکې مې چې یادونه کړې
زه یې هم په مایل کې بېلو بېلو فعالیتونو ته په
کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانیت تر سیوري
لاندې راوستلی وم؛ اما (دسیارې) دمسېج په
لوستلو؛ دسیارې خبره زما یې هم لیدو، او بندار
ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونی اشتها شوه،
او بل خوا مسېج کې دسیارې له خوا دده په تېر
ژوند کې ځینو ډېرو عجیب او هیجاني خبرو ته

اشارہ شوې وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره ديونس ليدلو ته بنه سم وادار كړم. پخپله ددې سياري په باب به څه وايي؟ دې خبرې ته مې بيا تر ټولو زياته تلوسه شوه.

په همدې فكر كې يو ځل بيا مې په كوشۍ كې ثبت دواړه شمارې داېرې كړې، دتېر په څېر بيا يې هم زنگ تېر نكړ، نور نو داسې كومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو يونس مې پرې پيدا كړي واى.

واپس مې خپله فسيوك ايډي پكې راخلاصه كړله، كه څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ وركولو چې څه څه پسې گرځي؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دريمه ورځ د ماسپېنين دوې بجې وې نيم غرانگي ويده وم، چې بالنت سره مې لړزه شوه، ورومې كتل همدې مندلي كوشۍ ته زنگ وو، راپورته مې كړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وكړو:

- بلې!
- مقابل کس غږ وکړو!
- سلام وروره بنه یې؟
- شکر دی، ته بنه یې؟
- هو شکر زه هم بنه یم! یوه خبره مې درته کوله که
په قهر کېږې نه؟
- نه ولې مهرباني
- ويې خندل بیا یې وويل:
- همدغه سیمکارت چې زنگ مې پرې در کړی،
سره له ګوشۍ یوه میاشت مخکې رانه وړک شول،
فکر کړم تا پیدا کړې؟
- هو!
- خدا کې یې وويل:

- بنا، خنگه واپس یې راكوې كنه؟

- نه!

- ټوكې كوې كه رښتیا وایې؟

- خه ملانصرالدین درته ښكارم؟

د نرمې خندا غږ یې راغلو، پسې زیاته یې كړه:

- بنا، خه نو مبايل دې ستا وي، اما یوه خواني

وكړه!

- خه؟

- شاید لیدلي دې وي، گالری کې مې د ملگرو

عكسونه دي، چې اكثریت یې اوس شهیدان دي، دا

هم په هر حال په یوه پوښه کې مې د مور یو اووه، اته

عكسونه دي، ته باور وكړه ټوله زندگي مې همدغه

عكسونه دي، له هر طریقه چې كولی شې، د

واتساف؛ ویبر، مسینجر او یا هم له بلی ممکنه
لاری که راته ودی لپەرل تۆل عمر به دی دعاگوی یم.

ورغبرگه می کره:

- رینتیا؟

- هو، قسم ده!

- سمه ده دا کار کوم، اما په یو شرط!

دخندا سره مکس یی وپل:

- خه؟

ومی وپل:

- ادرس درکوم همدا اوس به په موتر کی راخپژی
شپه به ماسره کوی، البته په دی شرط چې قسم به
هم سر له همدی اوسه راسره کوی، دسیاری په اره،
او سیاری چې ستا په تپر ژوند کی کومو خبرو ته

اشاره کړې هېڅ به نه رانه پته وي نه به ذره دروغ
وايي!

دلته نو سړي بڼه سم وخنډل، بيا يې ووېل:

- ته به بڼه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ گوتو خلك
نيسه، آوري؟

په خدا مي وروگرځوه:

- هسې مي تلوسه شوې، ستا نه دا كيسه غواړم،
اما ډاډ درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته
دې چې کړې وي!

خلاصه له ډېرو دليلونو مليلونو وروسته مي قانع
کړ، وېل يې:

- آدرس راکړه!

- اوس چېرته يې؟

- پلخرخي کې!

- بنا، بنا صحيح، سینما پامیر ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په یوه کې راوڅېژه، زه په استادگه درته ولاړ یم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

څه سر مو در خوږوم، یو دوه ساعته وروسته تقریباً ما بنام و، چې راورسېدو، له یو تونس موټر نه بنکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن ځکه شوم چې لاس کې یې یوه هندوانه نیولې وه؛ ما وېل: هسې نه ددې کورو څوک وي، یوه لهنده مې صبر ورته وکړ، چې دی دسړک په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا یې وکتل بیا یې مایل ته لاس کړ، نور مې شک وړک شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترگې راباندې ولگېدې موسک شو، هندوانه یې چپ لاس ته کړله، بنی لاس یې دغېږو لپار خلاص

ڤر، بلاڤره سترې مشي مو وڤره، له پونبنتني
وروسته يې وپل:

- ڤاشڤي ستاسو ڤور بل ڤاي واي، ڊڊي ساڤي نه
مي سخت ڊد راي!

- ولي؟ دا خو ڊد ڤاي نه ڊي؟

په ڤنڊا شو، وپل يې:

- يوه مياشت مڤي راغلي وم، ڊومره ستونزي
راته ترې جوړې شوې، ڤني مڤي مي ڊپر
خونبڊو.

په ڊي ڤبرې سره يې زه هم وڤنڊوم؛ بيا مي ووپل:

- دا ڤنڊوانه ڊي، ولي اڤستله زمور ڤور له سرڤ
نه لري ڊي، اوس يې ڤوك يوسي؟

وپل يې؟

- زه يې ورم!

بيا مې ورته ووبل:

- کور مو هم نور څوک نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خدا کې يې راغبرگه کړه:

- څه خیر زما ورسره جوړه ده، د دوډی نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې گپ، گپ کې کور ته ورسېدو؛
مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې
راوړو، وبل يې:

- وبنه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه
راکړه، دا لمونځ به وکړو.
اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

چای ورته راوکرو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنگ پسې ووهلو؟ دا مایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیدا کړو؟
په ځواب کې یې وېل:

- ما ټول تحصیل نظامي برخه کې کړی؛ په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې دعاجل کمک قوي افسر یم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اضطرابي شي هغلته دکاپي اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملگري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنگ راته وکړو، وېل یې:

- په ډیورینډ کرنډه د افغان او پاکستانی ځواکونو تر منځ جگړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخیستلو، منډې منډې شوې، مایل رانه رالوېدلی و، زه سیده ولاړم سرحد ته خو ورځې جنگ کې و، خبر شوی به وي؟ دوی هم خو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخمیانو سربېره، د قاسم جان په نوم یو سرتېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له دریو ورځو جنگ بس شو، خو موږ تر یوې میاشتي همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنگ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومي وپل:

- بنا صحیح ماوېل چې څنگ زنگ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وي، په گوښۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندي وي، نور هېڅ شماره نه وه، کني ما زنگ درته کولو!

- هو رښتيا دا مښايل مې صرف د انټرنيت لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه يې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کيسو کيسو و؛ چې ورکي ورور مې دلاس مينځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل دوډۍ موډۍ مو وخوړه، بيا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چايو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جيب ته مې لاس کړ، دده خپل مښايل مې راويستلو، پرې راکوړ شو، زما په لاس کې يې په دې يوه گوته کار پکې شروع کړ، گالري يې راخلاصه کړه، اول يې ها دمور د عکسو پوښه وکتله، بيا يې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور يې له مښايل نه لاس ورتول کړ، وپل يې:

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبابیل پسې ولاکه په ټول ژوند درته راغلی وای مگر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جگ شوم چې کتل مې مور مې هندوانه راټوټې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم یې وپل:

- کاشکې دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه یې خوړې!
ومې خندل، ورغبرگه مې کړه:

- هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهپز مات کړ، ډوډی دې وخوره، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره گوتې وهل ثواب لري، خبر به یې؟

دلته نو دواړو يوه وړه خوله خدا وکړه، پسې
پيوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته
ومي وېل:

- سرپه! تا خو د سياري په مسيچ او کيسو بېخي
خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبايل رانه
يوسي.

په خدا شو، بيا يې وويل:

- د مبايل له ورکېدو مخکې دسياره په نوم؛ يو
تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هير دی چې څه و؛ يو
مسيچ راغلو په دنده کې وم، نيم او نيمکله مې
ولوستلو، تر څو مې دصحيح لوستلو کاپي وخت
ورته پيدا کو مبايل مې وړک کړو؛ هر څه پکې ولاړل،
ته صبر اوس يې وگورم چې څه يې ويلي بيا به پرې
وغږېږو.

لاس يې ور وغزو د دواړو تر منځ په پوستۍ ايسنۍ
مبايل يې ورجگ کړ، دمسيجونو په لوستلو يې
شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته څنگ ووهلو، چای مې
راواچولو، خاموش کيناستم تر څو مسېجونه
ولولي، يو وخت مې کتل چې مبايل يې واپس په
همغه خپل ځای کېښود، رنگ يې تک تور شو، ټول
سورونه يې گډه وډ شول، حتا غږ يې هم تغير وکړو.

په خدا کې مې ورته وويل:

- لکه چې تر اوسه دې مينه نه وه کړې، لمړۍ ځل
دی چې ديوې نجلی له خوا داسې غږ اوري، ځکه
يې دومره تاثير درباندي وکړو؟

- نه دغه خبره نه ده!

- بنا، نو بيا له ما وشرمېدې په ځينو رازونو دې
چې سياري رابرسېره کړي؟

- نه، دغه خبره هم نه ده!

- بنا، ځی بيا نو ولې دومره تور او شين واوښتي؟

- يعني کيسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

- هغه د ورځې مبايل کې راسره کړی قسم دې که
درته بې معنا وي؟ مه يې کوه!

دلته مې بيا لږ راموسکی کړ.

وېل يې:

- د سياري مسېج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما
دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو
پوښتنو ځواب کې دې زه، يوه ورکې کيسه کوم

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې
 ځواب شي ته صرف غور شه!

خبره داسې ده چې زه د (.....) ولايت (.....)
 ولسوالۍ او (.....) کلي دپلانکي (.....)
 زوی يم، دپنځو کالونو په عمر وم، پلار مې يوه
 چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه يتيم
 شوم، يتيمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو
 ماشومانو کې يو، دوه يتيمان دي، اما زما تر ټولو
 ستره بدبختي دا وه، چې په داسې يوه کور، کلي،
 داسې يوه محيط کې يتيم شوم، که څه هم ځانونه
 يې مسلمان گڼل خو کره وړه يې په تمامه معنا هغه
 د(لوط ص) دقوميانو و؛ يعني لواطت، زنا، غصب،
 وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورگي
 پکې دمېړنو خلکو خاصه او وياړ گڼل کېدل، نه يې
 له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه يې دشرم او حيا په نوم
 څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

ویر نه سترگې وچې دې په مور مې یې منگولې
 خبني کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې
 حال کې چې زما مور دده د کشرې لور همزولې
 راتلله، سینزیری وو، لنډه یې دا چې له مور نه یې
 هم په ژوند یتیم کړم، نور مې مور د کاکا د کور
 مینځه شوه، او همداسې زه یې مریی دواړه د کاکا،
 د کاکا دمشرې بنځې، زامنو، لورگانو، میلمنو،
 غواگانو، پسونو، ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ
 سر په تلاق اوبنتو، که څه هم یوه کور کې اوسیدو،
 خو ما او مور مې په دریو څلور ورځو کې دیوې،
 دوه صحیح خبرو موقع نشوی پیدا کولی، ها
 کیناستل؛ ځان او جامې راپاکول، یا نور هغه دمور
 او بچیانو تر منځ راز او نیاز خو په ځای پرېږده.

دا هم په هر حال، مور دپلار په دوران کې ځان ته
 کور درلودو، درې څلور جریبه باغونه ځمکې مو
 درلودې تر ټولو کاکا گانو نه مو ژوند او اقتصاد بڼه

و، پلار مې د دارعلوم مدیر وو؛ ښه معاش یې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پېښه وشوه، کاکاگانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه یې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د خپرې له وپرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنگاو وم، چې زما له توان نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته یادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنیتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله یې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر یتیم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثریت خلکو ډېرې پستي ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

یادونه هم شپو شپو وخت ته اړتیا لري، تر نورو به تېر شو، ددې ټولو له نمونې به دسیارې دپلار کوم چې مسېج کې سیارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

یوه ورځ مې د کاکا دوهم زوی پیسې راکړې دوکان ته یې په سیګریتو پسې ولېږلم؛ ولاړم سیګریت مې واخیستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسیارې پلار ولیدو له همدې دوکان نه یې د سودا دروند پیتۍ راپشاه کړی و؛ د انسانیت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پیتۍ ورسره راسپک کړو، دلویا او دال نخودو پلاستیکی خلتې مې ترې راوخیستلې، ددوی کور زموږ له کورنه خو کورنه رامخکې و، کله یې چې تر دروازه ور دننه شوو، وپل یې:

- خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاویلی منځ کې خپل

پنډوکی کښنود، دروازه يې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته يې اشاره وکړه؛ وېل يې:

- ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته يې دې ور وړه، په غلته اراده يې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور يې لاس راواچولو په زور يې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه ورکې دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوگير و، خو اطاق ته يې ننه نه ایستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور يې غوښتل چې همدلته حویلی کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې يې راوشکولې، موشت، موشت وینسته مې يې لاسو کې وړپاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې روانې وې، اما بیا هم دالله ج مرسته و، په دې اخېر کې چې نور له تپپه هم

لویدلی وم؛ یو موتی ایرې په لاس راغلي دا مې سترگو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترگو شو، ما دومره موقع پیدا کړه چې د دروازي ځینځیر مې پکې خلاص کړو، ترې راوتنبوم. نور نه يم پوه چې سیاره چیرته وه، له کومې خوا یې لیدلی يم؟ مخامخ د بالاخاني کړکۍ وې، کېدی شي له بالاخاني یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی و، جیب کې مې سیگریت هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته د کاکا زوی ډېر بې رحمه ووهم.

(دشهادت گوته یې راته ونبودله وپل یې: دا وینې چې کړ، ورپه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله وپل یې:

- خلاصه لکه څنگه مې چې مخکې هم يادونه وکړه دسيارې دپلار کيسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنگه لسگونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، بښلي مې نه دي، او نه يې بښم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور يې نکاح کړې وه، بېخي ضعيفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوی هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، دسمې لوږې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې يوه ورځ يې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته يو بل په ده پسې کشر ورور يې راغلو، يعنې دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافريو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضيت وليدو، خپل مشر ورور ته يې وويل:

- په (.....) ولسوالۍ کې د (.....) کلي
 ملك رحيم دخپلې مهمانخاني لپاره هر کال يو برابر

ماشوم مزدور نيسي، اوس يې هم زما يو ملگري ته وپلي چې يو بيدار هلك راته راپيدا كړه، نو كه ستا زړه وي، دا يونس به ورولېږو، كال وروسته يو نيم خروار غنم وركوي؟

كاكا مې ووېل:

- ولي نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه يې دا چې سبا نه، بل سبا يې ور روان كړم، كله يې چې تر دروازه ايستلم، مور مې داسې بې اختياره چيغې وكړې، هر څه به مې چېر شي مگر دمور هغه درد به مې چېر نشي.

بلاخپره كاكا مې يې ملگري ته تسليم كړم، يوه شپه مې هلته وكړه سبا هغه سره موټر كې سور شوم تقريباً څلور، پنځه ساعته مزل مو وكړو، لاره كې مو يو ځل موټر هم بدل كړو، له يوه نه بنكته شو، بل ته

وختلو، مقصد قضا ماسپینین و، چي دملك رحيم
 كور ته ورسېدو، دكاكا ملگري مي زه ورته تسليم
 كړم، خپله واپس را روان شوو، كه شه هم ملك صيب
 ډېر ورته ټينگ شو، چي كينه يو چاي وخبښه، خوده
 وېل:

- ځم ناوخته كېږي، ددې سړي را روانېدو سخت
 تاثير راباندې وكړو، باور وكړه په ډېرو سختو حالاتو
 كې مي نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه يې دا چي دلته مي خپل ژوند
 پيل كړو' ملك صيب بد سړی نه وو، او همداسي
 ښځه يې ډېره ښه ښځه وه، دوې، دري شپې خو يې
 ديو گلاس پورته كولو هم راته ونه وېل، پس له دريو
 ورځو يې كرار كرار زما مسوليتونه راته وښودل، د
 مسوليتونو تر څنگ مي دخپلو بچيانو سره يې
 جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسي

د کور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو، د بچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس وپلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې بېخي ډېر او درانده کارونه زما په سر وو، د ملک صيب په کور کې مې ځان داسې احساسو لکه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملک صيب بڼه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و، يوازینی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه، ديو او بل له خوا وهل ټکول، او همدارنگه زما د راتلو په وخت د دې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو څلورويشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې هم کوو: چې کاشکې زما له آرامتيا، خو چا خبره کړې وای، اوس به ځان ترې حير وي، ماپسې به زړه خوري، بس په همدې آرمان، دکال دپوره کېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو کاکا مې په مزدورۍ پسې

راشي بيا به زه هم ورسره لارشم؛ مور به مې ووينم،
له خپلې اسوده گۍ به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه
نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې
وويل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روختۍ د رانژدې کېدو،
مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکوه، په همدې
شان مې نهه مياشتې دملک صيب کور کې تېرې
شوې، نور مې نو دوې مياشتې روختۍ ته پاتې
وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخت وه، اگر
چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي
ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخبره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو
ورځو په څېر دملک صيب د دوه زامنو او يوې لور
سره دسهار تيم درس وپلو لپاره مسجد ته ولاړم،

مسجد ته د داخلیدو سره سم د ملک صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، د مسجد په تې یو څو کسان ناست وو، سلام یې علیک کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینزیري ډډې وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم سترې مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې وپېژندلم وبل یې:

- بنا، بنا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وښه، هغه وخت ته بېخي ورکې وې، پسرلی دې د مور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووينې، چې ورکې یې، که غټ...

مخکې له دې چې خپل مطلب تکمیل کړي، خبر
کې یې ور ولوېدم، زرمې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرگه یې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه
ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه یم
پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو
راته وېل: داسې چيغې دې وکړې چې درس ته
راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتېنول، خوزه په
خپلو چيغو هم نه یم خبر شوی، او نه په دې پوه یم
چې چا یورم، خو یو وخت مې چې سترکې وغړولې

شپه وه، دکلی په کلینک کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ څه زیات رابیدارېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملک صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینزیري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترولولی تر کوره مې په چیغو چیغو زړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملک صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې دځان په وړاندې ترېو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو گواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندگی په میراثه کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې گروگان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما د حال په لیدو، د ملک صیب بنحې، خور یې، بچیانو یې هم بنه پوره راسره وژل، ملک صیب داچ راکولو چې ژاره مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، بنې د پری شپې ورسره وکره.

د ملک صیب دې داچگیرنې مې لاپه زخمو مالگې و دورولې.

په سلگیو سلگیو مې ورغبرگه کره:

- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملک صیب وویل:

- ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد پری؟

ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنگ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، او همداسې اولادونه به مې یې خویندې او وروڼو یادول.

دلته نو دیوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم؛ له بلې خوا، درد اخیستی وم، داصلي پلار دمرگ، ورپسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملک او مال چور چپاول.....

يعني ټوله کيسه مې ورته وکره، ملک صيب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکيسې په اورېدو يې تر ما ډېر وژړل، په عين حال کې يو ځل بيا په قهر شو. وېل يې:

تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله، خو بيا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهیچا زوی نه يې زما زوی يې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،

خلاصه لکه څنگه يې چې ووبل، تر دې وروسته يې
 دلbas، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر
 خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که څه هم ما مکتب نه
 و، وپلی مگر بڼه وم، ددې څو میاشتو په لړ کې مې
 مسجد او کور کې دده دبچيانو سره د درس وپلو په
 نتیجه کې دده دبچيانو په اندازه لیک او لوست زده
 کړي و، په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او
 نهم صنف کې وو، دا استاد به مې مخکې له
 مخکې هم ملک صیب وخت ناوخت ستایلو، په دې
 وخت کې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې
 کړې وې، نور يې نو دکلي له لیسې د ولایت مرکز
 کې دافغان ترک لیسې ته انتقالول، زما سره يې د
 زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې
 وځنډولې، زما په کارونو يې شروع وکړه؛ ملک
 صیب د منطقي برحاله ملک و، په ولس کې يې بڼه
 محبوبیت، بڼه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

هر چا يې بڼه ناز چلېدو، په همدې تړاو يې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې د کلي په لیسې کې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه بڼه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور يې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچیانو سره سم يې د ولایت مرکز کې دافغان ترك لیسې کې شامل کړم؛ دلیلیه کارونه مو يې راته جوړ کړل، دلته يې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته يې معرفي کړو، وخت ناوخت به يې فام راباندې کوه.

نور په دې نه يم پوه چې په ما او مزدوری پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوک راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملک صیب سره يې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به يې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخپره درې کالونه مې په افغان ترك لیسې کې درس ووبلو، پس

له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ دملک صیب یو زوی چې زما همصنفي و، خورلسم نمره شو، ها بل خويي لاپه یولسم صنف کې و، مقصد، ژمی می د

ملک صیب په کور کې تېر کړو، پسرلی می بیا دده په مشوره او همکاری کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کرېدلی وم، دنظام دنوم وړی، تږی وم، ډېره مینه می ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور می نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه می خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته می ملک صیب کوله، ان تردې چې څلور کاله وروسته می دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور می نو د سرحدی ځواکونو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه

دنده واخيستله، چې تر ننه دري كالونه كېږي چې
 نمورې دنده مخ ته وړم، اوس شكر په هر څه برلاسي
 يم، داسې فرض كړه چې دټول هيواد قدرت له
 ماسره دي، ځكه دهرې ساحې قومندان، او واكمن
 مې همصنفي او ملگري ده، يعني كه وغواړم چې له
 هغه خلكو مې غيچ واخلم، يكه يكه يې سر په تندي
 راخوړندوم، اما نه غواړم ځكه تر مانه الله ج بنه سزا
 وركوي، دوه كاكاگان مې مړ دي دا خو هسې
 دخدای ج حضور ته ورغلي، دريم چې ژوندی دی،
 دا پوډري دی اوس يې دكابل په پل سخته كې
 دكابل دسيند مرداری خوراك دي، زامنو يې
 دځمكو په سرجنگ سره وكړو دوه يې له يوې خوا
 ووژل يو له بلې خوا، ها پاپې نور يې لاهم ديو بل
 لپاره خلاص چاقوگان جيبو كې گرځوي، همداسې
 دكلي هغه فرد، فرد چې ماسره يې ظلم زياتی كړی،
 ته باور وكړه پروديگار سر په دنيا دوزخيان كړي،

يو غذاب نه، يو عذاب پرې نازل دی بڼه په خوند
 کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې
 يوازینی کس همدا دسيارې پلار ده چې لاهم تکړه
 په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه
 وخت له مخه ما تصميم ونيولو، تر څو د راسره کړې
 هغه جفا په وړاندې يې يو گوزار ورکړم، اما واپس
 ځکه پښېمانه شوم چې يو دوه بچيان يې لا واره دي،
 فکر مې وکړو، که په دوه، دريو څپرو يې رنگه
 بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه يې وړم يا
 يې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو
 سرنوشت به يې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په
 شان شي، لاحول ولاقوت.... مې ووېل دوه رکعاته
 لمونځ مې وکړو نور کرار کيناستم، څه ماوېل
 پروردیگار! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته
 وي.

نور يې وځنډل ووېل:

- داسې غورې دي ایا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکې شوم و رغبرگه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښولو، نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسیارې مسیج ته په کتلو دسیارې دپلار په وړاندې صبر دې رنگ راوړی؟

په خدا یې راغبرگه کړه:

- ولاخه ووايم!

خدا کې مې وروگرځوه:

- نه، داسې يې نه منم که غواړې چې دمبايل دې واپس صاحب شي، پاکه خبره وکړه، دسيارې هيلې او آرمانونه به څنگه شي؟

په موسکا سره يې وپل:

- ته صبر، لکه څنگه چې مسېج کې سيارې وپلې و، ها خبره يې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنويت ارزښت لري، زه به يې دناستې، ولاړې، ځينو نورو حسابونو په اړه چې اړين دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه يم (دمسکا په زياتوالي يې زمينه سازي ورته وکړه) پسې پيوست يې ووپل:

- بيا خو نو زه او ته شته يو انشاءالله. (ياران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرگه کړه:

- قسم بل راته کوي که، همدا مخکنی صحیح دی؟
 په همغه مسکي انداز يې زیاته کړه:
 - نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو یوه خوله وخنډل او همدا مو
 دمجلس اخيري شوه، نور نو قریب دوې بجې وې
 ویده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار يې چای
 راسره وخوړلو، نور يې وپل: ځمه، که څه هم ډېر
 ورته ټینگ شوم خو ځینې اړین کارونه يې بهانه
 کړل، مایل يې وریورته کړو، غوښتل يې چې
 مېموري کارد ترې وباسي، وپل يې: مایل نه وړم.

لاس مې يې ونيوو مېموري کارت استلو ته مې پرې
 نښوو، خدا کې مې ورغبرگه کړه:

- واچوه جیب ته ما چي داسې ډیسی مایلونه
اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خدا شو مایل یې جیب ته کړو، دچپ
لاس په منحنی کوته یې یوه غټه دسپینو زرو
گوتی وه، د فیروزي غمی یې درلود، دا یې
راویستله وپل یې:

- امم واخله خه؛ دا ډیسی نه ده.

په دې کې نو ما هم خه ونه وپل، نر غوندي مې ديو
بنه خوان يا ملگري د یادگار په بڼه دخورا شوق او
مینه سره ترې په گوته کړه، ډېره بڼه جوړه هم راغله؛
نور ورسره روان شوم په استادگاه مې خدای ج
پماني ورسره وکړه، دی تکسي ته وختو، زه واپس
دکور په لور راروان شوم.

د یونس، سره د پورتنی مرکې مې پوره یولس
 مایشتې ووتلې، پرون یې زنگ وهلی وو، تر اولیه
 سلام، کلام وروسته یې وېل:

- دمیدان هوایی په سرک د(.....) ودونو تالار
 په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کورنۍ
 زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو بناغلو او آغلو
 په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدی،

بلاخیر بېگه موږ هم فامیلی ورغلو له هر اړخه بڼه
 مستانه او رنگین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوتل نه بهر دروازه
 کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه
 خدا خدا یې وویل:

- سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان
 بڼه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا
 راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

ورخ مو دمیکرویانو پہ بلاکو کپی یو کورگی
واخیستلو، لڑ فرشو صرف مو واخیستلو، نن نو
پخیر دا معاملہ ده چپی وینپی یپی، باقی دپی اللہ ج
خیر کپی، خدا ته یپی شه زور ورکرو لاس مپی یپی ور
ونیوو خپره یپی شرکنده زما خپره کپی ووہله نور رانه
روان شو.

(پای)

محمد نعیم وردگ

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**